

Sygnatura akt IX Cupr 267/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 24-10-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Barbara Sudnik-Hryniewicz

Protokolant:Agnieszka Senkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24-10-2014 r. we W.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w K.

przeciwko H. Ż.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego H. Ż. na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. w K. kwotę 292,31 zł (dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote trzydzieści jeden groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, nie wyższymi jednak niż odsetki ustawowe, liczonymi od kwoty 282,31 zł od dnia 31 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 10 zł od dnia 18 lipca 2014 r. do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 90,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. wyrokowi w punkcie I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt IX Cupr 267/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanego H. Ż. kwoty 738,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu podała, że w dniu 16 września 2013r. zawarła z pozwanym H. Ż. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), przedmiotem której było udzielenie pozwanemu pożyczki w łącznej kwocie 356,57 zł. Strony ustaliły pierwotny termin spłaty pożyczki na dzień 16 października 2013r. Strona powodowa wskazała, że pozwany, zgodnie z postanowieniami umowy, uprawniony był do wielokrotnego przesuwania powyższego terminu każdorazowo o 1 miesiąc, co –po uiszczeniu przez niego tzw. „opłaty odraczającej spłatę” - nie powodowało zmiany umowy pożyczki. Strony uzgodniły, że opłata za jednorazowe przesunięcie terminu spłaty pożyczki wynosi 111,66 zł. Strona powodowa podała, że pobrała z kwoty udzielonej pożyczki prowizję za jej udzielenie w wysokości 5% kwoty pożyczki, tj. 17,83 zł. Całkowity koszt pożyczki, pod warunkiem spłaty pożyczki w terminie do dnia 16 października 2013r., wyniósł 111,66 zł. Na powyższą kwotę składały się: odsetki umowne za okres udzielenia pożyczki w kwocie 4,69 zł, prowizja w wysokości 17,83 zł oraz koszt usługi dodatkowej w postaci składki ubezpieczeniowej w wysokości 89,14 zł. Wskazała również, że

zabezpieczeniem spłaty pożyczki było zawarcie przez pozwanego umowy ubezpieczenia grupowego pożyczkobiorców (...) Sp. z o.o. w B. V. (...) Towarzystwo (...) S.A.

Strony uzgodniły, że oprocentowanie pożyczki wynosiło 16% w stosunku rocznym za okres od dnia wypłaty środków tytułem pożyczki do dnia jej całkowitej spłaty. Nadto, na wypadek nieuregulowania przez pozwanego zobowiązania w terminie, strona powodowa uprawniona była do naliczania opłat za prowadzone czynności windykacyjne.

Następnie, strona powodowa wskazała, że w dniu 16 września 2013r. wypłaciła pozwanemu kwotę pożyczki w wysokości 249,60 zł. Pozwany skorzystał z opcji „rolowania” umowy, tj. przesunięcia terminu spłaty pożyczki do dnia 15 grudnia 2013r., w związku z czym została naliczona opłata w wysokości 111,66 zł. Pomimo upływu powyższego terminu, pozwany nie zwrócił kwoty pożyczki.

Strona powodowa podała, że przez okres dwóch miesięcy prowadziła czynności windykacyjne mające na celu wyegzekwowanie roszczenia od pozwanego, jednak nie przyniosły one rezultatu. Wskazała nadto, że zadłużenie pozwanego wzrosło o kwotę 370 zł, na którą składają się: koszty telefonu do klienta w wysokości 20 zł, koszty wezwania do zapłaty w wysokości 50 zł oraz zryczałtowane koszty czynności windykacyjnych w wysokości 300 zł.

W dniu 31 grudnia 2013r. pełnomocnik powoda wystosował do pozwanego przesądowe wezwanie do zapłaty. Pomimo upływu wskazanego 7-dniowego terminu pozwany nie uregulował ciążącego na nim zobowiązania.

Strona powodowa podała, że na kwotę 738,29 zł dochodzoną pozwem składają się: 4,69 zł tytułem skapitalizowanych odsetek maksymalnych naliczonych za okres, na jaki została zawarta umowa; kwota 7,03 zł tytułem skapitalizowanych odsetek maksymalnych liczonych od dnia następnego po dacie wyznaczonej jako termin spłaty pożyczki, tj. 16 grudnia 2013r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, tj. 30 stycznia 2014r.; kwota 356,57 zł tytułem niespłaconego kapitału pożyczki oraz kwota 370 zł tytułem kosztów windykacji przedsądowej.

Niniejsza sprawa była pierwotnie rozpoznawana przez Sąd Rejonowy Lublin –Zachód w Lublinie, który postanowieniem z dnia 4 lutego 2014r. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu.

Pozwany nie zajął stanowiska w toku procesu, nie stawił się też na rozprawie, nie wnosił o rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. prowadzi działalność gospodarczą, która polega m.in. na udzielaniu pożyczek gotówkowych.

Dowód: odpis z KRS strony powodowej, k. 12-14

W dniu 16 września 2013r. pomiędzy H. Ż. a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej krótkoterminowej numer (...). Przedmiotem tejże umowy było udzielenie pozwanemu pożyczki w łącznej kwocie 356,57 zł stanowiącej kwotę brutto na okres od dnia 16 września 2013r. do dnia 16 października 2013r. Na kwotę pożyczki składały się część przekazywana do dyspozycji pożyczkodawcy, prowizja za udzielenie pożyczki oraz składka na ubezpieczenie. Strony uzgodniły, że postawienie do dyspozycji pożyczkobiorcy kwoty 250 zł nastąpi niezwłocznie po podpisaniu umowy w formie wypłaty kwoty 250 zł do rąk pożyczkobiorcy. Strony postanowiły również, że pożyczkodawca za udzielenie pożyczki pobierze prowizję w wysokości 5% kwoty pożyczki, tj. kwotę 17,85 zł. Prowizja ta została pobrana z kwoty udzielonej pożyczki.

Powód w dniu 16 września 2013r. wypłacił pozwanemu kwotę 249,60 zł.

Zgodnie z zawartą umową, zabezpieczeniem spłaty pożyczki miało być zawarcie umowy ubezpieczenia grupowego pożyczkobiorców (...) Sp. z o.o.

Oprocentowanie pożyczki za okres od dnia wypłaty aż do ustalonego w umowie dnia całkowitej spłaty było stałe i wynosiło 16% w stosunku rocznym. Odsetki naliczane były od aktualnego zadłużenia za faktyczny okres wykorzystania pożyczki. Rzeczywista roczna stopa procentowa (RRSO) stanowiąca całkowity koszt pożyczki ponoszony przez pożyczkodawcę, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty pożyczki w stosunku rocznym wyniosła 8888,38%. Kwota odsetek w stosunku dziennym wynosiła 0,1566 zł. Suma odsetek należnych za czas, na jaki pierwotnie została udzielona pożyczka wynosiła 4,70 zł. Suma odsetek za rzeczywisty okres korzystania z pożyczki w przypadku jej przedłużenia stanowiła iloczyn ilości dni rzeczywistego korzystania z kapitału pożyczki i kwoty 4,70 zł.

Strony uzgodniły, że całkowity koszt pożyczki stanowiący sumę wszystkich kosztów, które pozwany jest zobowiązany ponieść w związku z umową pożyczki wynosi 111,84 zł. W przypadku przedłużenia terminu spłaty całkowity koszt pożyczki zwiększy się o wielokrotność kwoty opłaty z tytułu odroczenia spłaty zależnie od ilości dokonanych przesunięć terminu spłaty. Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę, czyli suma kwoty pożyczki i całkowitego kosztu pożyczki wyniosła 361,84 zł.

Pozwany pierwotnie zobowiązał się spłacić pożyczkę jednorazowo do dnia 16 października 2013r. Łącznie ze spłatą pożyczonej kwoty pozwany miał zapłacić odsetki umowne w wysokości stałej 16% wyliczone za okres od dnia uruchomienia pożyczki do umówionego dnia zwrotu pożyczki. Pozwany stosownie do postanowień umownych uprawniony był do wielokrotnego przesuwania terminu spłaty pożyczki każdorazowo o 1 miesiąc, co nie wymagało zgody strony powodowej oraz nie powodowało zmiany umowy pożyczki. Strony uzgodniły, że opłata za jednorazowe przesunięcie terminu spłaty pożyczki wynosi 111,84 zł. Na powyższą kwotę składały się: odsetki umowne za okres korzystania z pożyczki przez okres 1 miesiąca w wysokości 4,70 zł; prowizja za przedłużenie umowy w wysokości 5% niespłaconej pożyczki, tj. 17,85 zł i składka na ubezpieczenie spłaty zadłużenia na wypadek śmierci pożyczkobiorcy w czasie trwania umowy w kwocie 89,29 zł.

Strony postanowiły, że w przypadku przesunięcia terminu spłaty całości pożyczki, pożyczkodawcy przysługują odsetki w wysokości 16% proporcjonalnie do okresu, o który przedłużono czas korzystania z pożyczki.

Niespłacenie pożyczki w całości w terminie pierwotnym, a w razie skutecznego przesunięcia terminu spłaty w terminie kolejnym lub w terminie ostatecznym (o ile dokonywano comiesięcznych opłat za przesunięcie terminów), ustalonym zgodnie z umową powoduje uznanie niespłaconej kwoty za zadłużenie przeterminowane. Od niespłaconego zadłużenia przeterminowanego strona powodowa naliczała odsetki według zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w każdorazowo aktualnej wysokości. Do celów obliczania odsetek od przeterminowanej pożyczki przyjmuje się rzeczywistą liczbę dni wykorzystania pożyczki oraz rzeczywistą liczbę dni w roku.

Strony postanowiły, że w przypadku niezwrócenia przez Pożyczkobiorcę pożyczki w terminie określonym w umowie i powstaniu zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca może wszcząć lub zlecić podmiotom zewnętrznym wszczęcie postępowania mającego na celu doprowadzenie do dobrowolnej spłaty należności, którego koszty ponosi pożyczkobiorca. Zasady, sposób i koszty prowadzenia powyższego postępowania określał załącznik nr 4 do umowy pożyczki, zgodnie z którym koszt wykonania telefonu do pożyczkobiorcy w sprawie opóźnienia w spłacie wynosił 20 zł; koszt sporządzenia i wysłania do pożyczkobiorcy wezwania do zapłaty wyniósł 50 zł, zaś z tytułu wizyty u klienta lub w miejscu zatrudnienia –každorazowo pobierana była opłata w wysokości rzeczywistych kosztów dojazdu do miejsca zamieszkania lub zatrudnienia i diet wyliczonych według przepisów w sprawie delegacji służbowych oraz wynagrodzenia pracownika windykacji lub 150 zł tytułem zryczałtowanej opłaty w wysokości średnich kosztów wizyt przypadających na jednego zadłużonego – do wyboru klienta.

Integralną część umowy stanowił załącznik nr 2 stanowiący wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy pożyczki, a także załącznik nr 1 stanowiący deklarację zgody na zawarcie ubezpieczenia, w którym pozwany oświadczył, iż wyraża zgodę na przystąpienie do umowy ubezpieczenia na życie klientów (...) Sp. z o.o. zawartej przez B. Towarzystwo (...) S.A. V. (...). Ubezpieczenie obejmowało zgon ubezpieczonego z dowolnej przyczyny, zaś składka ubezpieczeniowa

wyniosła 89,29 zł. Okres ubezpieczenia obejmował 1 miesiąc począwszy od dnia wypłaty pożyczki nie dłużej jednak niż do dnia, na który wyznaczono wymagalność ostatniej raty pożyczki.

Dowód: umowa pożyczki numer (...) z dnia 16 września 2013r. wraz z załącznikiem nr 2, załącznikiem nr 4 oraz załącznikiem nr 1 stanowiącym deklarację zgody, k. 17-21

Strona powodowa posługuje się drukiem przesądowego wezwania do zapłaty z dnia 29 grudnia 2013r. W dniu 31 grudnia 2013r. strona powodowa wystosowała do pozwanego druk wezwania do zapłaty kwoty 433,45 zł wynikającej z umowy pożyczki gotówkowej z dnia 15 listopada 2013r. numer (...) w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Wskazano, że na żadaną kwotę składają się: kwota pożyczki 361,26 zł, odsetki od nieterminowej spłaty wynoszące na dzień 29 grudnia 2013r. 2,19 zł, 20 zł tytułem kosztu telefonu do klienta w kwocie oraz 50 zł tytułem kosztu wezwania do zapłaty. Druk ten został doręczony pozwanemu w dniu 9 stycznia 2014r.

Dowód: druk wezwania do zapłaty wraz z dowodem doręczenia, k. 22-23

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny – § 1. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa – § 2.

W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały więc powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego.

W związku z bierną postawą pozwanego, Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie wyłącznie w oparciu o dowody zaproponowane przez stronę powodową, a to umowę pożyczki z dnia 16 września 2013r. wraz z załącznikami oraz druk wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, jednak ten ostatni wyłącznie na okoliczność podjęcia próby polubownego rozwiązania sporu przez stronę powodową oraz tego, że strona powodowa wystosowała druk o wskazanej treści do pozwanego, a także daty odbioru przez pozwanego tegoż druku.

W oparciu o dowody przedstawione przez stronę powodową Sąd ustalił, że strony zawarły umowę pożyczki gotówkowej. Zgodnie z treścią umowy kwota pożyczki udzielonej pozwanemu miała wynieść 357,14 zł, przy czym na kwotę tę składały się również prowizja za udzielenie pożyczki oraz składka na ubezpieczenie i należne oprocentowanie. Niezależnie od powyższego, strona powodowa w toku niniejszego postępowania twierdziła, że w dniu 16 września 2013r. wypłaciła pozwanemu tytułem pożyczki kwotę 249,60 zł. Wobec braku przeciwdowodu ze strony pozwanego Sąd uznał twierdzenia strony powodowej w tym zakresie za prawdziwe.

Stosownie do treści przepisu art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Niewątpliwie na podstawie umowy pożyczki pozwany zobowiązał się do jej zwrotu w terminie do dnia 16 października 2013r., a następnie na skutek oświadczeń pozwanego uprawnionego do jednostronnej zmiany terminu zwrotu pożyczki, do dnia 16 grudnia 2013r.

Sąd uznał, że skoro pozwany, zgodnie z twierdzeniami strony powodowej, otrzymał kwotę pożyczki w wysokości 249,60 zł (mimo, że umowa opiewała na kwotę 250 zł) zobowiązany jest do jej zwrotu w tej wysokości.

Ponadto Sąd uznał, że stronie powodowej należy się umówiona kwota prowizji

w wysokości 17,83 zł.

Z tytułu dochodzonych przez stronę powodową kosztów windykacyjnych Sąd zasądził jedynie koszt jednego wezwania do zapłaty, przyjmując, że stronie powodowej z tego tytułu należy się kwota 10 zł.

Po pierwsze wskazać należy, że strona powodowa nie wykazała, by podjęła jakiekolwiek inne czynności windykacyjne. Twierdziła, co prawda, że wykonała telefony windykacyjne do pozwanego, jednakże nawet nie wskazała, w jakim terminie i z jakim rezultatem oraz nie przedstawiła na tę okoliczność żadnego dowodu.

Wyjaśnić także należy, że Sąd uznał, że postanowienia umowy określające opłaty za czynności windykacyjne rażąco naruszają interes pozwanego jako konsumenta, kształtując jego obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a więc z mocy przepisu art. 385 (1) § 1 k.c. nie wiążą go. Wskazać należy, że na mocy art. 479 (43) k.p.c. prawomocny wyrok wydany w przedmiocie uznania wzorca postanowienia umownego za niedozwolony ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, o którym mowa w art. 479 (45) § 2. W rejestrze wzorców postanowień niedozwolonych zamieszczone zostało pod pozycją nr 1796 postanowienie analogiczne do stosowanych przez stronę powodową. Wskazać też należy za utrwalonym w tym zakresie poglądem judykatury, że w stosunkach z konsumentami zastrzegane być mogą opłaty dodatkowe za czynności windykacyjne odpowiadające rzeczywiście poniesionym z tego tytułu kosztom. Podzielając go Sąd przyjął, że kwota, jakiej może domagać się z tytułu jednorazowego wysłania pozwanemu wezwania do zapłaty strona powodowa wynosi 10 zł, bowiem odpowiada ona poniesionym przez nią z tego tytułu kosztom. Dalej idące roszczenie z tego tytułu, a więc co do kwoty 360 zł podlegało z wyżej wskazanych przyczyn oddaleniu. Nadmienić też należy, że w ocenie Sądu zastrzeganie tak wysokich opłat windykacyjnych może zostać uznane za próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych, a w konsekwencji za nieważne na podstawie przepisu art. 58 § 1 k.c.

Wskazać również należy, że pozwany nie miał obowiązku czuć się wezwany do zapłaty z uwagi na to, że przedłożony przez stronę powodową druk wezwania do zapłaty stanowił jedynie niepodpisany wydruk. W ocenie Sądu niepodpisany wydruk komputerowy nie stanowi dowodu z dokumentu tak prywatnego, jak i urzędowego, mimo poświadczenia jego zgodności z oryginałem przed występującego w sprawie pełnomocnika w osobie radcy prawnego. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego i poglądami doktryny, które Sąd orzekający w sprawie podziela, dokumentem jest wyłącznie dokument podpisany (tak np. K. Knopek, Komentarz do art. 244 i art. 245 kodeksu postępowania cywilnego, LEX i teza nr 2 wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., III CSK 299/07, LEX 393875). Nie może więc stanowić dowodu z dokumentu odpis niepodpisanego wydruku mimo jego poświadczenia przez występującego w sprawie pełnomocnika albowiem nie można uznać za odpis dokumentu pisma, którego oryginał dokumentem nie jest, a nadto, jeśli pismo nie może być uznane za odpis dokumentu (tak w wyroku SN z dnia 14.02.2007 r., II CSK 401/06, opubl. LEX 453727), nie stanowi ono również podstawy do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłoby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Poza tym, jak trafnie podkreślono w judykaturze, wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do "przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki". Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.). Z tych też powodów Sąd uwzględnił jedynie dowód z druku wezwania do zapłaty na okoliczność sporządzenia przedmiotowego druku oraz potwierdzenia odbioru tegoż druku na okoliczność daty jego wysłania i odbioru, a także próby polubownego rozwiązania sporu.

Strona powodowa domagała się tytułem skapitalizowanych odsetek za czas trwania umowy (tj. do dnia 16 października 2013 r.) kwoty 4,69 zł oraz skapitalizowanych odsetek za czas od dnia 16 grudnia 2013 r. do dnia 30 stycznia 2014 r. (dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa) w kwocie 7,03 zł, przy czym równocześnie żądała obok kwoty kapitału także skapitalizowanych odsetek, składających się na wskazaną w pozwie kwotę 356,57 zł. Wskazać należy,

że w umowie strony ustaliły, że całkowity koszt pożyczki w kwocie 357,14 zł (vide § 1 ust. 1) będzie obejmował skapitalizowane odsetki za okres od 16 września 2013 do 16 października 2013 r. w kwocie 4,70 zł (vide § 5 ust. 5).

Dlatego też uznać należało, że z tytułu skapitalizowanych odsetek strona powodowa domaga się łącznie kwoty za okres od 16 września 2013 do 16 października 2013 r. oraz za okres trwania umowy, a więc do 16 grudnia 2013 r. i za okres od 17 grudnia 2013 r. do dnia 30 stycznia 2014 r.

Zgodnie z postanowieniami umowy strony umówiły się o odsetki w wysokości 16% w skali roku (§ 5 ust. 1 i § 7 ust. 2) za czas do dnia zwrotu pożyczki.

W czasie obowiązywania umowy wysokość stopy kredytu lombardowego NBP wynosiła 4% (vide informacje Narodowego Banku Polskiego, www.nbp.pl), a więc umówione oprocentowanie pożyczki nie przekroczyło wysokości odsetek maksymalnych, określonych przepisem art. 359 § 2¹ k.c. Tym samym stronie powodowej należał się od pozwanego zwrot odsetek umownych skapitalizowanych za okres od dnia 16 września do dnia 16 grudnia 2013 r.

Równocześnie strony umówiły się, że od niespłaconego zadłużenia przeterminowanego strona powodowa może naliczać odsetki wg zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (§ 11 ust. 2).

Dlatego też uznać należało, że stronie powodowej należą się odsetki również za okres od dnia 17 grudnia 2013 r. do dnia 30 stycznia 2014 r. W tym okresie wysokość stopy procentowej tych odsetek wynosiła 16 % (wysokość stopy kredytu lombardowego wynosiła 4 %, dane Narodowego Banku Polskiego- www.nbp.pl).

Po wyliczeniu dochodzonych skapitalizowanych odsetek umownych i od należności przeterminowanej wyniosła łącznie 14,88 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku zasądzając na rzecz strony powodowej kwotę 292,31 zł, na którą składają się kwota kapitału w wysokości 249,60 zł, prowizja w wysokości 17,83 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 14,88 zł.

Strona powodowa domagała się ponadto odsetek ustawowych od dochodzonej kwoty 738,29 zł za okres od dnia wytoczenia powództwa (tj. 31 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty).

Wskazać należy, że zgodnie z przepisem 482 § 1 k.c., odsetek od zaległych odsetek można żądać dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa. Przy czym przepis ten nie określa ich wysokości, a zatem zastosowanie w tym względzie znajduje reguła wyrażona w normie art. 359 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z nią, odsetki należą się na podstawie ustawy w wysokości określonej umową, w razie zaś braku postanowienia co do ich wysokości należą się odsetki ustawowe.

Strona powoda mogła więc żądać odsetek w wysokości umownej, bowiem zastrzegła je od niespłaconego zadłużenia przeterminowanego, którym jest także należne jej oprocentowanie. Dlatego też Sąd orzekł o dochodzonych odsetkach, równocześnie nie wychodząc poza granice żądania pozwu, że należą się one w wysokości umownej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 282,31 zł, jednakże nie mogą być wyższe niż odsetki ustawowe (zgodnie z żądaniem- vide art. 321 k.p.c.) i być liczone od dnia 31 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty.

Orzekając zaś o odsetkach od kwoty 10 zł (tytułem zwrotu kosztów wezwania do zapłaty) Sąd uznał, że z uwagi na brak oznaczenia terminu, w jakim pozwany był zobowiązany do uiszczenia tej kwoty zastosowanie w tym przedmiocie znajduje przepis art. 455 k.c. Wyżej wskazane wezwanie do zapłaty z uwagi na jego niepodpisanie (okoliczność przeciwna nie została wykazana) nie było dla pozwanego wiążące. Z wydrukiem nie można bowiem wobec braku podpisu powiązać okoliczności złożenia oświadczenia woli (nadmienić też należy, że brak jest pełnomocnictwa, które wskazywałoby na umocowanie autora testu wydruku do występowania w imieniu strony powodowej).

Zgodnie z wyżej wskazanym przepisem art. 455 k.c. w braku oznaczenia terminu spełnienia świadczenia, winno ono zostać spełnione po wezwaniu. Za takie też Sąd uznał doręczenie pozwanemu odpisu pozwu w dniu 17 lipca 2014 r., wobec czego odsetki od tej kwoty w wysokości ustawowej w oparciu o przepis art. 359 § 1 i 2 k.c. zasądził od dnia następnego do dnia zapłaty, orzekając jak w punkcie I sentencji wyroku.

Poza żądaniem wyżej wskazanych kosztów windykacyjnych, Sąd oddalił także żądanie pozwu w zakresie składki na ubezpieczenie. Uznał bowiem, że brak jest podstaw do przyjęcia, że umowa ubezpieczenia została w ogóle zawarta. Brak jest bowiem dowodu na to, że oświadczenie złożone przez powoda dotarło do zakładu ubezpieczeń bądź też, że osoba oświadczenie to przyjmująca była uprawniona do jego odbioru. Brak też dowodu na przekazanie składki, ta zaś okoliczność wobec treści art. 814 § 1 k.c. warunkuje udzielenie ochrony ubezpieczeniowej. Nadto poważną wątpliwość Sądu budzi wysokość składki w kontekście kwoty udzielonej pożyczki (przekracza bowiem 1/3 jej wartości i co więcej w takiej kwocie miała być naliczana za każdy miesiąc trwania umowy po skorzystaniu z opcji „rolowania”). Wobec powyższego żądanie w tym zakresie Sąd oddalił.

Na marginesie wskazać też należy, że również postanowienia umowne odnoszące się do wyżej wskazanego „rolowania” zawierają klauzule niedozwolone w zakresie, w jakim umożliwiają naliczanie z tego tytułu dodatkowych opłat, a za takie należy uznać kolejne składki za ubezpieczenie i kolejne prowizje, a także dodatkowo odsetki (pозwany płaciłby odsetki podwójnie). Bez wątplenia pożyczka może być umową odpłatną, umożliwiającą pożyczkodawcy osiągnięcie dochodu, jednakże w relacjach z konsumentami wysokość tego dochodu jest reglamentowana. Strona powodowa zawierając takie postanowienie niewątpliwie naruszyła chronioną w ten sposób równowagę kontraktową, na co wprost wskazuje określony w § 5 pkt 3 umowy wskaźnik RSO na poziomie aż 8.888,38 %. Oczywiście jest równocześnie, że strony mogą przewidzieć możliwość jednostronnej zmiany umowy w zakresie terminu zwrotu pożyczki (vide § 10 ust. 1 umowy i art. 385 (1) § 2 k.c.).

O kosztach procesu, jak w punkcie III sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces jedynie w 40% (292,31 zł: 738,29 zł= 0,3959), w związku z czym Sąd zasądził na jej rzecz od pozwanego koszty procesu w takim właśnie stosunku. Na poniesione przez stronę powodową koszty procesu składają się koszt wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 180 zł ustalony stosownie do § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity opubl. Dz. U. z 2013 r., poz. 461), opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł oraz opłata skarbową od złożenia dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Tym samym Sąd zasądził na rzecz strony powodowej koszty procesu w łącznej kwocie 90,80 zł (40% x 227 zł).

W punkcie IV sentencji wyroku, w związku z tym, że był on zaoczny, Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie I i III rygor natychmiastowej wykonalności.